

ling umiddelbart bag den unge Pige ligesom for i for-
nødent Fald at kunne yde hende sin ridderlige Beskyttelse.

„Dersom du faar mig til at le, Alfred, saa pryglers jeg dig,“ hviskede hun til ham, da Doktoren og Emanuel allerede ikke var mere end ti Skridt borte.

„Jamen, du gode Himmel . . . det er jo en komplet Urokse,“ hviskede han tilbage bag den Haand, hvormed han snoede sin lille blonde Snurbart. „Vil du bare se . . . en Guds Røst fra Seminarie-dariet!“

„Du skal tie stille, siger jeg.“

„Tys!“

De to Mænd traadte i dette Øjeblik hen til Kresen. Den ene af Damerne, — en lille, i brunt Silke klædt Brunette med bløde Former og blide, overordentlig kvindelige, halvt barnlige Træk — rejste sig og gik hen og gav Emanuel Haanden.

„Min Hustru,“ forestillede Doktoren.

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab,“ sagde hun i et saa blidt Tonefald, at det næsten lød, som om hun talte med Accent. „Vi har jo været Naboer nu i flere Aar, og det har altid forundret mig, at jeg aldrig paa en eller anden Maade har truffet Dem. Paa Landet undgaar man dog ellers ikke let hinanden.“

Emanuel løftede tavs og alvorlig sin Hat en Tomme fra Hovedet; hvorefter Doktor Hassing med livlig Stemme fortsatte Præsentationen.

„Tillad mig endvidere at forestille for Dem, — først den yngste i vor lille Kres, min Kones elskværdige Kusine, Frøken Gerda Zoff, hvem De for et Øjeblik siden afbrød i en overordentlig vellykket *speech*. Og her samme Kusines Fætter, min egen haabefulde Nevø, Hr. næsten juridisk Kandidat Alfred Hassing. Dersom De er Abonnent paa noget Sportsblad, Hr. Pastor, vil De sikkert mange Gange have truffet dette snart verdensberømte Navn i dets Spalter.“

Herregud, tænkte Emanuel medlidende ved Synet af den melonfarvede unge Herres poseagtige Klæder,